

— In zaupati je, de drugej jo bo prijala tista roka, ktera — deržaje na velikanski zbor in operta na nespremenljivo zvestobo nemških narodov — je za veliko vladanje vkrepenela; zaupati je, de pred Rudolfovim veličastnim vnukam se bo drugej tribojarno znamenje preganilo z glasnim vošilam nemških sinov: Slava našimu Cesarju — Slava naši edini domovini!“

„Takrat bo duh miru in pravice človeštvo presunil, bistroumnost podukov in vrednost modrosti se bo razglasovala, vse misli in želje se bodo vpokojile, — takrat bo občna sreča vam, vašim Sočnim bregam in mlajši hčeri jadranskiga morja vstala. Zatorej deržite zvesto s svojim Cesarjem in recite še enkrat: Slava našimu Cesarju Ferdinandu — Slava edini avstrijski domovini!“

28. dan sušca 1848.

Vaš prijatelj Janez Stein.

Ali ni očitna božja kazin?

Kteri bo imé Gospoda preklinjal, naj smerti umerje.
3. Moz. 24, 16.

Pervi dan tega mesca, saboto zvečer, so trije železnocestniki v Tremerjah pod Celjem, nadfari Laški, v neki ošterii kvartali. Eden izmed igravcov, je jel zgubovati. Pri vsaki zgubi igre je Boga klet in hudičeval. Še enkrat kvarte razdelijo — on zopet igro zgubi, in na to — o strah in groza! zagleda v kotu božjo mártro križaniga Jezusa, ter jo začne preklinjati rekoč: „Kaj stojiš tu gori, ti leseni Bog, ki ne ješ in ne piješ, zakaj mi ne pomagaš k sreči? Špijon mi mar ni! Potem vès togotin zgrabi božjo podobo, jo na tla treši, z nogama teptá, de se v mnoge kosčke razdrobí. In lej! pri tem hipu, ko preklinjevavec svoje hudobno delo dokončá, pade mertev na tla — na razdrobljeno Božjo mártro. Čern kot saje je postal po celim truplu, in v strahu je hodilo ljudstvo na Laško pokopališe preklinjevavca ogledovat. — Bog naj ga sodi! Nas pa obvari večni Bog take pregrehe, de ne bomo z zaničevanjem nikdar govorili od Boga, od svete vere, od svetnikov in njih podob.

Jožef Zabukošek.

Žganje huda huda reč.

(Strašna prigodba.)

(Konec.)

Že je eno odbila in še zmeram je klečal na enim mestu, ter molil, de morde svoje žive dni ni nikoli toliko časa skup in takó pobožno. Še le ob dvéh čez polnoč je vstal, ter nehal moliti, ko je že tri ure, od enajstih namreč do dvéh, neprenehama klečé molil. Drugi dan je šel domú in prihodnji k spovedi. — Zdaj pa je prišel 19. dan, ravno teden od tiste strašne noči. Spet se ga je lotila poprejšnja norost, še hujsi je blesti jél, ko danes téden. Viditi je bilo, de je popolnoma obnorel, kér je namreč popoldne tega dneva nektare svojih prijatlov obiskoval slovó jemaje od njih, rekoč, de ga več ne bodo živiga vidili. To bledenje je spodbodlo nekaj možakov iz vasi, de so ga strašit šli na dom, de bi res kaj napčniga ne počél. Koj, ko se mrak storí, so prižgali blagodarjeno svečo, ktera jim je vès večer svetila. Kar se je enajsta ura bližala, toliko je nesrečni človek huje norel in bledel, in ko je enajst udarila, je segel pod posteljo po sekiri, in temčasi so še ti trije stražniki, ki so še pri njem bili, strahoma zbežali in samiga v hišici pustili, ki je zdaj, kar je imel boljiga blagá, v skrinjo zmetal, na plano znosil, hišico zaklenil, in svečo vtaknil — v slamnato streho, ktere se je naglo oginjal prijemal. Predin so ljudje na pomoč prihiteli, se je že oginjal tako narasel, de se ni dal pogasiti, kér je bila hiša vsa lesena. Sam pa, ki je zažgal, je plesal v svoji

norosti krog ognja, in poslednjič, o groza! — je skočil tudi on na sredo ognja v nar hujsi plamen. Skor četert ure je gorel v nar močnejim žaru, préden so ga z železnimi áki globoko na herbtu ranjeniga, na pol živiga vùn zlekli. Nesrečniga tega človeka se je bližnji sosed usmili in ga vzel za tisto noč pod streho, kjer je drugo jutro žalostno sklenil. Dokler je živel, so ga pri sosedu še imeli, ali mertviga so se branili na vso moč, torej so ga nesli v cerkev, kjer je ležal, de so se ure stekle, kar jih ima mertev nepokopan ležati. Take prigodbe priča biti je bilo tisto vas in bližnjo okolico tako strah, de si po angeljskim zvononji svečér nobedin ni upal, zunej biti; ja še clo pri belim dnevu je bilo marsikteriga strah samši na polji delati. Hiša je do tál pogorela, in žena in dve hčeri ste bile v revšino trešene. — Taki so nasledki žganja! Marsikteriga je že ta pijača časno in večno pogubila. Torej varuj se, komur je mar, srečno in dolgo živeti, in skerb, svojo dušo vekomej ne pogubiti, varuj se in varuj žganja, in sploh pijanosti; pijanost zapelje v greh, in grešnik, grešnik!

Tresi se po vsim životi,
Bog pravičen je sodnik,
V svojih sodbah se ne moti,
Stavi grešniku mejnik.

M. Valjavec.

Dajte vsakimu, kar mu gré!

V saboto večer, to je 8. dan tekočiga mesca, je jelo proti 10. uri v Stražišiu na Gorenskim goreti; oginjal je bil velik, zakaj vse pohištva eniga kmeta so bile v plamenu, in gotovo cela vas bi bila v kratkim času v pepelu, če bi ne bili Stražiščanje in bližnji sosedje iz Šmartniga, med kterimi ženstvo nar večí hvale zasluži, s tako serčnostjo k gasenju pritiskali. Ženske so namreč celi dve uri na preterganje vodó zajemale, k ognju nosile in junaško gasile, in po tem takim s svojim verlim obnašanjem večinesrečo celi vasi odverniti in oginjal zadušiti nar bolj pripomogle. Torej hvala, velika hvala, ne samo ženskimi Šmartne fare, temuč vsim tistim, ki so se pri ognji hrabro obnašali in gasiti pomagali.

Z ginjenim sercam se pa tudi cela Šmarska fara ljudomilim prebivavcam Krajnskiga mesta zahvali, kér so s svojim častitim gospod komisarjem, in drugimi cesarskimi služabniki in s pomočjo mestnih stražnikov neudrudljivo gasiti pomagali in Stražiško vas večí nesreče oteli. Bog naj plača obilno njih dobrotljivo djanje! —

V Šmartnu pred Krajnjem 9. maliga travna 1848.

Slovenski pregovori

nabrani od gosp. prof. Drja. J. Zupana.

Bodi gruden, bodi kres, kadar zebe, neti les! —
Bodi Hrovat, bodi Čič, zberala ne bodem nič. —

Današnjemu listu je perdjan 8. dokladni list.

Žitni kúp. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnji	
	19. Maliga travna.		17. Maliga travna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	47	2	22
1 » » banaške	2	20	2	24
1 » Turšice.....	—	—	1	31
1 » Soršice.....	—	—	2	58
1 » Reži.....	1	36	1	45
1 » Ječmena.....	1	35	1	35
1 » Prosa.....	1	47	1	38
1 » Ajde.....	1	33	1	30
1 » Ovsa.....	—	58	—	51